

ข้อความสำคัญ

เราสามารถเข้าสู่การเฟื่องฟูใหม่ที่จะสิ้นสุดยุคสมัยนี้ได้
โดยการบรรลุถึงจุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์, โดยการดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้า
และโดยการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์แห่งการเลี้ยงดูฝูงแกะตามอย่างพระเจ้าของพระคริสต์

จุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าทรงประทานแก่เรา
ก็คือการเปิดเผยถึงแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า —
พระเจ้ากลายเป็นมโนษย์ เพื่อทำให้มโนษย์กลายเป็นพระเจ้า

เราจำเป็นต้องร่วมมือกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ในการเลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้า
ซึ่งเป็นฝูงแกะของพระองค์
เพื่อการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์และการเฟื่องฟูใหม่

ถ้าจะเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้า เราจำเป็นต้องเป็นหนึ่งในพระเจ้า,
ถูกก่อรูปด้วยพระเจ้า, ดำเนินชีวิตพระเจ้า,
สำแดงพระเจ้า, เป็นตัวแทนพระเจ้า และทำการหล่อเลี้ยงด้วยพระเจ้า

ตอนที่ 1

การร่วมมือกับองค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะนำซึ่งการเฟื่องฟูใหม่ที่จะสิ้นสุดยุคสมัยนี้

ข้อพระคัมภีร์: ฮบม.3:2; กจ.26:19, 22; มธ.14:19, 22-23; ฟป.1:19-22, 25; ยช.21:15-17

- I. ท่ามกลางพลไพร่ที่พระเจ้าทรงเลือกสรรนั้นมีความมุ่งมาดปรารถนาที่จะได้รับการเฟื่องฟูมาตลอด — ฮบม.3:2; ยช.6:2; รม. 8:20-22; บพส.119:25, 50, 107, 154; ยช.6:57, 63; 2กธ.3:3, 6.
- II. เราสามารถเข้าสู่การเฟื่องฟูใหม่ได้โดยการบรรลุถึงจุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา — การเปิดเผยเกี่ยวกับแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า (1ตธ.1:3-4; 1กธ.9:17; กจ.26:19, 22); นี่คือการตอบที่ยิ่งใหญ่สำหรับคำถามที่ยิ่งใหญ่เกี่ยวกับพระประสงค์ของพระเจ้าในการที่พระองค์ทรงเนรมิตสร้างมนุษย์และในการที่พระองค์ทรงจัดการกับพลไพร่ที่พระองค์ทรงเลือกสรร (ยนช.1:26; โยบ 10:13; เทียบ อฟ.3:9):
- ข้อลับลึกลับที่ถูกปิดซ่อนไว้ในพระทัยของพระเจ้านั้นคือแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า (1:10; 3:9; 1ตธ.1:4) ซึ่งก็คือจุดมุ่งหมายที่นิรันดร์ของพระเจ้าพร้อมด้วยพระทัยปรารถนาของพระองค์ในการแจกจ่ายตัวของพระองค์เองในตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ในฐานะพระบิดาที่อยู่ในพระบุตรโดยพระวิญญาณนั้น เข้าสู่พลไพร่ที่พระองค์ทรงเลือกสรรมาเป็นชีวิตและนิสัยของพวกเขา เพื่อเขาเหล่านั้นจะเป็นเหมือนกับพระองค์ในฐานะที่เป็นแบบจำลองของพระองค์ (รม.8:29; 1ยช.3:2) เพื่อจะกลายเป็นกายอินทรีย์ ซึ่งก็คือพระกายของพระคริสต์ในฐานะคนใหม่ (อฟ.2:15-16) เพื่อความบริบูรณ์ของพระเจ้า เป็นการสำแดงของพระเจ้า (1:22-23; 3:19) ซึ่งจะสำเร็จสุดยอดในกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (วว.21:2-22:5).
 - พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อมนุษย์จะกลายเป็นพระเจ้าในด้านชีวิตและนิสัย แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า เพื่อก่อกำเนิดและก่อสร้างพระกายของพระคริสต์ซึ่งจะสำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ นี่ก็คือธาตุแท้ของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม คือ “เพชร” ซึ่งอยู่ใน “กล่อง” ที่เป็นพระคัมภีร์ คือแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า — ยนช.1:26; ยช.12:24; รม.8:29:
 - พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ผ่านการกลายเป็นเนื้อหนังโดยการมีส่วนร่วมในสภาพมนุษย์ของมนุษย์; มนุษย์กลายเป็นพระเจ้าในด้านชีวิตและนิสัย แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า ผ่านการเปลี่ยนแปลงโดยการมีส่วนร่วมในสภาพพระเจ้าของพระเจ้า — ยช.1:14; 2กธ.3:18; กษ.3:4; 2ปต.1:4; ฟป.2:5; รม.8:29; ฮธ.2:10; อฟ.1:5; รม.8:19; 1ยช.3:2; ยช.1:12-13.
 - เรื่องโรมาห์ของพระเจ้าและมนุษย์(ที่ศักดิ์สิทธิ์และเป็นฝ่ายมนุษย์)เป็นหัวข้อของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม เป็นเนื้อหาแห่งแผนการบริหารของพระเจ้า และเป็นเคล็ดลับของทั้งจักรวาลนี้ — พพร.1:1; 6:13; เทียบ ฮบม.1:1; 2:4; รม.1:17:
 - พระคริสต์ทรงเป็นพระเจ้าและมนุษย์ ส่วนคนรักที่ถูกเปลี่ยนแปลงของพระองค์ก็เป็นมนุษย์และพระเจ้า; ทั้งสองฝ่ายจึงเหมือนกันในด้านชีวิตและนิสัย เป็นคู่เคียงที่เหมาะสมกันอย่างสมบูรณ์แบบ.
 - พระเจ้าตรีเอกภาพที่ได้สำเร็จสุดยอดมาเป็นสามมี และมนุษย์ที่มีส่วนประกอบสามส่วนซึ่งถูกเปลี่ยนแปลงจนเป็นภรรยา จะกลายเป็นคู่สมรสคู่หนึ่ง เป็นมนุษย์พระเจ้าแห่งกลุ่มชนที่ยิ่งใหญ่ — วว.21:2, 9; 22:17ก.
 - การเปิดเผยที่เป็นศูนย์กลางของพระเจ้าและการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ พระเจ้ากลายเป็นเนื้อหนัง (ยช.1:1, 14), เนื้อหนังกลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต (1กธ.15:45ข), และพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตกลายเป็นพระวิญญาณที่เพิ่มกำลังเจ็ดเท่า (วว.1:4; 3:1; 4:5; 5:6) เพื่อก่อสร้างคริสตจักร (มธ.16:18) ซึ่งกลายเป็นพระกายของพระคริสต์ (อฟ.4:15 - 16) และจะสำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ (วว.21:2, 9; 22:17ก; เทียบ ยนช.2:22; ยช.19:34).
 - พระเจ้าและมนุษย์จะกลายเป็นกายจริงหนึ่งเดียว และกายจริงหนึ่งเดียวนี้ก็คือการผสมกลมกลืนระหว่างสภาพพระเจ้าและสภาพมนุษย์ ซึ่งจะสำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ซึ่งเป็นบทสรุปของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม — วว.21:3, 22, 2, 9; เทียบ ลวต.2:4-5; บพส.92:10.
 - “ข้าพเจ้าหวังว่าวิสุทธิชนทั้งหลายในทุกคริสตจักรทั่วโลกโดยเฉพาะบรรดาผู้ร่วมงานและผู้อาวุโสจะมองเห็นการเปิดเผยนี้ จากนั้นก็ลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อให้พระเจ้าประทานการเฟื่องฟูใหม่ให้แก่เรา คือการเฟื่องฟูที่ไม่เคยถูกบันทึกไว้ในประวัติศาสตร์มาก่อน” — *Life-study of 1 and 2 Chronicles*, p. 15.
- III. ถ้าเรามีภาคปฏิบัติในการดำเนินชีวิตมนุษย์พระเจ้า ซึ่งก็คือความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ แม่แบบแห่งกลุ่มชนก็จะ

ถูกก่อตั้งขึ้นมาโดยปกติวิสัย คือแม่แบบของการดำเนินชีวิตที่อยู่ในแผนการบริหารของพระเจ้า; แม่แบบนี้จะเป็นการเฟื่องฟูที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในประวัติศาสตร์ของคริสตจักร เพื่อจะนำองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา — บพส.48:2 คำอธิบาย 1; วว.3:12, 21:

1. พระเจ้าทรงจำเป็นต้องมีคนกลุ่มหนึ่งที่ถูกต้องขึ้นมาโดยพระคุณของพระองค์ผ่านจุดสุดยอดของการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์เพื่อมาดำเนินชีวิตตามการเปิดเผยนี้; การเฟื่องฟูคือภาคปฏิบัติหรือการมีภาคปฏิบัติที่เป็นจริงตามนิมิตที่เราได้มองเห็น.
2. เหล่าผู้ติดตามพระคริสต์ (มธ.5:1; 28:19) ถูกทำให้เป็นสาวกผ่านการดำเนินชีวิตมโนษย์ของพระคริสต์บนแผ่นดินโลกในฐานะที่เป็นแม่แบบของมนุษย์พระเจ้าคนหนึ่งซึ่งดำเนินชีวิตพระเจ้าโดยการปฏิเสธพระองค์เองที่อยู่ในสภาพมนุษย์ (ยส.5:19, 30) จึงทำให้ทัศนคติของพวกเขาเกี่ยวกับมนุษย์ได้รับการปฏิรูป (ฟป.3:10; 1:21n).
3. การดำเนินชีวิตของเราควรเป็นสำเนาหรือผลิตภัณฑ์ถอดแบบของการดำเนินชีวิตของพระคริสต์ผู้เป็นมนุษย์พระเจ้าคนแรกซึ่งเป็นแม่แบบ — 1ปต.2:21; มธ.11:28-29; อฟ.4:20-21; ยส.17:4; 5:17; ฟป.1:19-22, 25.
4. พระวิญญาณแห่งชีวิตและความเที่ยงแท้ซึ่งเป็นลมปรานที่ถูกระบายเข้าสู่เหล่าสาวกจะนำทางพวกเขาเข้าสู่ความเที่ยงแท้ทุกอย่างของสิ่งที่พวกเขาได้สังเกตเห็นจากองค์พระ-ผู้เป็นเจ้าในเวลาที่เขาอยู่กับพระองค์เป็นเวลาสามปีครึ่ง — ยส.16:13; 20:22:
 - (1) ขณะที่มนุษย์พระเจ้าคนแรกทรงเริ่มต้นทำการปฏิบัติ พระองค์ทรงรับบำเพ็ญเพื่อกระทำให้ความชอบธรรมสำเร็จทั้งสิ้น ซึ่งเป็นการยอมรับว่าตามเนื้อหาของพระองค์ (สภาพมนุษย์ของพระองค์ — 1:14; รม.1:3; 8:3) พระองค์ไม่มีอะไรดีเลยสมควรตายและนำไปฝังเท่านั้น — มธ.3:15-17.
 - (2) พระองค์ทรงฝึกฝนเหล่าสาวกให้เรียนจากพระองค์ (11:29) ในการอัศจรรย์ที่ทรงเลี้ยงคนห้าพันคนด้วยขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัว; การที่ “พระองค์ทรงยกพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์” เพื่ออวยพระพรแก่ขนมปังห้าก้อนและปลาสองตัวนั้น (14:19) บ่งชี้ว่า พระองค์ตระหนักว่าแหล่งกำเนิดแห่งพระพรไม่ใช่พระองค์ซึ่งเป็นผู้ถูกใช้มา แต่เป็นพระบิดาซึ่งเป็นผู้ใช้พระองค์มา (ยส.10:30; 5:19, 30; 7:6, 8, 18).
 - (3) องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้คงอยู่ในผลลัพธ์แห่งการอัศจรรย์ร่วมกับฝูงชน แต่ทรงไปจากพวกเขาเพื่อจะได้อยู่ร่วมกับพระบิดาตามลำพังบนภูเขาในการอธิษฐาน — มธ.14:22-23; ลก.6:12.
 - (4) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงดำเนินชีวิตแห่งการติดต่อกับพระเจ้า (มก.1:35; ลก.5:16; 6:12; 9:28; ฮธ.7:25) โดยมีชีวิตเป็นอยู่ในการสถิตอยู่ของพระเจ้าโดยไม่หยุดยั้ง (กจ.10:38ค; ยส.8:29; 16:32) และทรงดำเนินชีวิตแห่งการติดต่อกับผู้คนโดยนำพระเจ้าไปหล่อเลี้ยงเข้าสู่พวกเขาเพื่อจะนำเขาเหล่านั้นเข้าสู่ปีนดีแห่งแผนการบริหารแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า (ลก.4:18-19; ฮธ.8:2; เทียบ ยนช.14:18; กจ.6:4).
 - (5) พระองค์ทรงเป็นมนุษย์ที่ซาตานเจ้าผู้ครองโลกนี้ไม่มีอะไรในตัวของพระองค์เลย (ไม่มีฐานะ, ไม่มีโอกาส, ไม่มีความหวัง, ไม่มีความเป็นไปได้ในเรื่องใดเลย) — ยส.14:30ข; เทียบ ข้อ 20; 2กธ.12:2ก; กซ.1:27; 2ตธ.4:22; ยส.3:6ข; 4:23-24; 1ยส.5:4, 18.
5. ทางเดียวที่จะดำเนินชีวิตมนุษย์พระเจ้าตามแม่แบบขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการให้ทั้งตัวเราถูกตั้งไว้ในวิญญาณที่ผสมกลมกลืนโดยการดำเนินชีวิต, เป็นอยู่ และประพฤติปฏิบัติตนตามวิญญาณที่ผสมกลมกลืน — รม.8:2, 4, 10, 6, 11, 16; 1กธ.6:17; รม.10:12; ฆต.5:25; อฟ.6:17-18; 1ธซ.5:16-20; 1ตธ.4:6-7; 2ตธ.1:6-7.
6. “เราทุกคนควรประกาศว่าเราต้องการดำเนินชีวิตมนุษย์พระเจ้า. ในที่สุดบรรดามนุษย์พระเจ้าจะเป็นผู้ชนะ เป็นผู้มีชัยชนะ เป็นซีโอนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม. เรื่องนี้จะนำมาซึ่งการเฟื่องฟูใหม่ซึ่งไม่เคยมีใครเห็นมาก่อนในประวัติศาสตร์ และเรื่องนี้ก็จะสิ้นสุดยุคสมัยนี้” — *Life-study of 1 and 2 Chronicles*, p. 28.

IV. เราสามารถเข้าสู่การเฟื่องฟูใหม่ได้โดยการมีส่วนร่วมในการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ด้วยการป้อนเลี้ยงลูกแกะของพระองค์และเลี้ยงดูแกะของพระองค์ เพื่อจะดูแลฝูงแกะของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักรที่จะมีพระกายของพระคริสต์เป็นผลลัพธ์; นี่คือการนำเอาการปฏิบัติของอัครทูตไปผสมรวมกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ — ยส.21:15-17; 1ปต.2:25; 5:1-4; ฮธ.13:20-21; วว.1:12-13:

1. เราจำเป็นต้องเลี้ยงดูผู้คนตามแบบอย่างขององค์พระเยซูเจ้าในการปฏิบัติของพระองค์ เพื่อให้แผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง — มธ.9:36; ยส.10:11; ฮธ.13:20; 1ปต.5:4:

- (1) เนื้อหาในแผนการบริหารทั้งหมดแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าในความรอดที่ครบสมบูรณ์ของพระองค์ก็คือ พระคริสต์ในฐานะบุตรมนุษย์ทรงทะนุถนอมเราโดยการไถ่เราจากความบาป ซึ่งทำให้การไถ่ทางด้านหลักกฎหมายสำเร็จสมบูรณ์ผ่านการตายของพระองค์ (1ตธ.1:15; อฟ.1:7) และพระคริสต์ในฐานะพระบุตรของพระเจ้าทรงบำรุงเลี้ยงเราเพื่อจะแจกปันชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์เข้าสู่เราอย่างเหลือล้น ซึ่งทำให้การช่วยให้รอดทางด้านอินทรีย์ภาพในการเป็นขึ้นของพระองค์สำเร็จลุล่วง (ยฮ.10:10; 1กธ.15:45ข; อฟ.5:29).
 - (2) การที่เราไม่มีใจที่รักและให้อภัยของพระบิดา และไม่มีวิญญาณที่เลี้ยงดูและเสาะหาของพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด คือสาเหตุที่เราไม่อาจเกิดผล — ลก.15:1-24.
 - (3) เราจำเป็นต้องทะนุถนอมผู้คน (ทำให้เขามีความสุขและทำให้เขารู้สึกเบิกบานและสบายใจ) ในสภาพมนุษย์ของพระเยซู (มธ.9:10; ลก.7:34); เราต้องบำรุงเลี้ยงผู้คน (ป้อนเลี้ยงพวกเขาด้วยพระคริสต์ผู้ครอบคลุมสรรพสิ่งในการปฏิบัติของพระองค์ที่มีสามช่วงเวลา) ในสภาพพระเจ้าของพระคริสต์ — มธ.24:45-47.
 - (4) พระคริสต์จะต้องเดินทางผ่านชะมาเรีย โดยจงใจอ้อมไปที่ซูลคารเพื่อจะได้ตัวของหญิงที่ไม่มีศีลธรรมคนหนึ่ง ด้วยการทะนุถนอมเธอโดยการขอให้เธอนำน้ำมาให้พระองค์ดื่ม เพื่อจะบำรุงเลี้ยงเธอด้วยพระเจ้าตรีเอกภาพที่หล่อไหลในฐานะแม่น้ำของน้ำแห่งชีวิต — ยฮ.4:3-14; วว.22:1.
 - (5) ในฐานะผู้ไม่มีบาป พระองค์ไม่ทรงปรับโทษหญิงที่คบชู้ แต่ทรงทะนุถนอมเธอเพื่อให้ความบาปของเธอได้รับการอภัยในด้านหลักกฎหมายและเพื่อให้เธอถูกปลดปล่อยให้เป็นไทจากความบาปในด้านอินทรีย์ภาพ (ยฮ.8:1-11, 32, 36); ผู้ที่พระคริสต์ทรงช่วยให้รอดโดยการตรึงกางเขนของพระองค์เป็นคนแรกนั้นเป็นโจรที่ถูกลงโทษประหาร เรื่องนี้มีความหมายสำคัญ (ลก.23:42-43).
 - (6) องค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จไปที่เยรีโฮเพียงเพื่อจะเยี่ยมเยียนและได้ตัวของผู้เดียวซึ่งเป็นหัวหน้าคนเก็บภาษี และการประกาศพระคำของพระองค์ก็เป็นการเลี้ยงดู (19:1-10); พระองค์ยังทรงทะนุถนอมผู้เป็นพ่อแม่เหล่านั้นโดยการวางพระหัตถ์ให้แก่ลูกๆ ของพวกเขา (มธ.19:13-15).
2. เราจำเป็นต้องเลี้ยงดูผู้คนตามแบบอย่างของอัครทูตเปาโลซึ่งเลี้ยงดูวิสุทธิชนทั้งหลายในฐานะมารดาที่ให้นมและบิดาที่เตือนสติเพื่อจะดูแลฝูงแกะของพระเจ้า — 1ธธ.2:7-8, 11-12; 1ตธ.1:16; กจ.20:28:
- (1) เปาโลเลี้ยงดูวิสุทธิชนทั้งหลายในเอเฟซัสโดยการสอนพวกเขา “ทั้งในที่สาธารณะและตามบ้านตามเรือน” (ข้อ 20) และโดยการเตือนสติวิสุทธิชนแต่ละคนด้วยน้ำตาเป็นเวลาสามปี (ข้อ 31, 19) เพื่อประกาศน้ำพระทัยทั้งสิ้นของพระเจ้าแก่พวกเขา (ข้อ 27).
 - (2) เปาโลหวังใยผู้เชื่อทั้งหลายด้วยความใกล้ชิดสนิทสนม (2กธ.7:2-7; ฟม.7, 12) และเขายังลงมาสู่ระดับของผู้ที่อ่อนแอเพื่อเขาจะสามารถได้ตัวของพวกเขา (2กธ.11:28-29; 1กธ.9:22; เทียบ มธ.12:20).
 - (3) เขายินดีจ่ายราคาด้วยสิ่งที่เขาไม่มี ซึ่งหมายถึงทรัพย์สินของเขา และจ่ายราคาด้วยสิ่งที่เขาเป็น ซึ่งหมายถึงตัวของเขา เพื่อเห็นแก่วิสุทธิชนทั้งหลาย (2กธ.12:15); เขาเป็นเครื่องบูชาดื่ม โดยเป็นหนึ่งในกับพระคริสต์ผู้ผลิตเหล้าองุ่นในการเสียดสัจตัวเขาเอง เพื่อให้ผู้อื่นได้รับสุขพระคริสต์ (ฟป.2:17; วนล.9:13; อฟ.3:2).
 - (4) เปาโลดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณนั้นเพื่อแสดงความนับถือต่อพระเจ้า ให้เขาสามารถนำพระวิญญาณนั้นไปหล่อเลี้ยงเพื่อแสดงความนับถือต่อมนุษย์ — 2กธ.3:3, 6, 8; ฆต.5:16, 25; วนล.9:9.
 - (5) เปาโลระบุไว้ในคำสอนของเขาว่าคริสตจักรเป็นบ้านสำหรับเลี้ยงดูอบรมผู้คน, เป็นโรงพยาบาลสำหรับเยียวยารักษาและฟื้นฟูพวกเขา, และเป็นโรงเรียนสำหรับสอนและเสริมสร้างพวกเขา — อฟ.2:19; 1ธธ.5:14; 1กธ.14:31.
 - (6) เขาเปิดเผยว่า ความรักเป็นหนทางที่ล้ำเลิศที่สุดในการที่เราจะเป็นทุกสิ่งและทำทุกสิ่งเพื่อการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์ — 8:1; 12:31; 13:4-8ก; อฟ.1:4; 3:17; 4:2, 15-16; 5:2; 6:24; วว.2:4-5; กษ.1:18ข; 1ธธ.1:3.
3. “ข้าพเจ้าหวังว่า ท่ามกลางเราจะเกิดการเฟื่องฟูที่แท้จริงโดยการที่เราต้อนรับภาระในการเลี้ยงดูนี้. ถ้าคริสตจักรทั้งหลายต้อนรับคำสอนนี้เพื่อจะมีส่วนร่วมในการเลี้ยงดูที่ล้ำเลิศของพระคริสต์ ในการฟื้นฟูนี้ก็จะเกิดการเฟื่องฟูใหญ่” — *The Collected Works of Witness Lee, 1994-1997, vol. 5, “The Vital Groups,” p. 92.*

ตอนที่ 2

บรรลุถึงจุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์

ข้อพระคัมภีร์: 1ตธ.1:4; อฟ.1:10; 3:9; รรม.1:3-4

I. จุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าทรงประทานแก่เราก็คือการเปิดเผยถึงแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า — พระเจ้ากลายเป็นมนุษย์เพื่อทำให้มนุษย์กลายเป็นพระเจ้าในชีวิตและนิรันดร์ แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า:

1. พระคัมภีร์ทั้งเล่มซึ่งได้อธิบายถึงแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้านี้ก็คืออัครสาวกประวัตินิรันดร์ของพระเจ้าตรีเอกภาพ ซึ่งเห็นได้ในสองช่วงของนิรันดร์กาลและบนสะพานแห่งกาลเวลา:

- (1) พระเจ้าตรีเอกภาพเสด็จจากนิรันดร์กาลเข้าสู่กาลเวลา และทรงนำสภาพพระเจ้าของพระองค์เข้าสู่สภาพมนุษย์ กลายเป็นพระเจ้าที่เป็นเนื้อหนัง เพื่อพระองค์จะสามารถเคลื่อนไหวในมนุษย์โดยตรง ดังที่เห็นได้ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม เพื่อทำให้การไถ่ทางด้านหลักกฎหมายของพระองค์สำเร็จสมบูรณ์ — ยช.1:14, 29.
 - (2) ในการเป็นขึ้นนั้น พระองค์ทรงกลายเป็นพระเจ้าที่ผสมรวมกัน, พระเจ้าที่ “ผ่านขึ้นตอน”, พระวิญญาณผู้ประทานชีวิต ดังที่เห็นได้ในกิจการและหนังสือจดหมาย เพื่อทำให้การช่วยให้รอดทางอินทรียาภาพของพระองค์สำเร็จลุล่วง — ยช.1:32, 42; 1กธ.15:45ข, ฟป.1:19.
 - (3) ในนิรันดร์กาลในอนาคต พระองค์จะทรงเป็นพระเจ้าแห่งกลุ่มชน คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ดังที่เห็นได้ในวิวรณ์บทที่ 21 และ 22.
 - (4) การผสมรวมกันแห่งจักรวาลระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเจ้าตรีเอกภาพที่ผ่านขึ้นตอนและสำเร็จสุดยอดกับผู้ที่เชื่อที่ได้รับการบังเกิดใหม่, เปลี่ยนแปลง และได้รับสง่าราศี ซึ่งเป็นเป้าหมายแห่งแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า — ยช.1:51; วว.21:3, 22.
 - (5) การเปิดเผยศูนย์กลางของพระเจ้าและการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้ากลายเป็นเนื้อหนัง, เนื้อหนังกลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต และพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตกลายเป็นพระวิญญาณที่เพิ่มกำลังเจ็ดเท่า เพื่อก่อสร้างคริสตจักรซึ่งจะกลายเป็นพระกายของพระคริสต์ และสำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่.
2. พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อทำให้มนุษย์กลายเป็นพระเจ้าในชีวิตและนิรันดร์ แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า คือธาตุแท้ของพระคัมภีร์ทั้งเล่ม คือ “เพชร” ที่อยู่ใน “กล่อง” ของพระคัมภีร์ ซึ่งก็คือแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า — ยนช.1:26; ยช.12:24; รรม.8:29:

- (1) พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ผ่านการกลายเป็นเนื้อหนังโดยมีส่วนในสภาพมนุษย์ของมนุษย์; มนุษย์กลายเป็นพระเจ้า (ในชีวิตและนิรันดร์ แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า) ผ่านการเปลี่ยนแปลงโดยมีส่วนในสภาพพระเจ้าของพระเจ้า:
 - ก. มีส่วนในชีวิตของพระเจ้า — ยช.3:15; กษ.3:4.
 - ข. มีส่วนในพระนิรันดร์ของพระเจ้า — อฟ.1:4; 2ปต.1:4.
 - ค. มีส่วนในความคิดของพระเจ้า — อฟ.4:23; ฟป.2:5.
 - ง. มีส่วนในสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็น — 2กธ.3:18ข; อฟ.3:8.
 - จ. มีส่วนในพระฉายาของพระเจ้า — 2กธ.3:18ก; รรม.8:29.
 - ฉ. มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า — ข้อ 30; ฮสร.2:10.
 - ช. มีส่วนในฐานะแห่งบุตรของพระเจ้า — อฟ.1:5; รรม.8:23.
 - ซ. มีส่วนในการเป็นที่ประจักษ์ของพระเจ้า — ข้อ 19.
 - ฌ. มีส่วนในพระลักษณะของพระเจ้า — 1ยช.3:2.
 - ญ. เป็นชนิดของพระเจ้า — สปีชีส์ของพระเจ้า — ยช.1:12; รรม.8:14, 16.
- (2) เรื่องโรมานซ์ระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์คือหัวข้อหลักของพระคัมภีร์, เนื้อหาแห่งแผนการบริหารของพระเจ้า และข้อลับลึกของทั้งจักรวาลนี้ — พพร.1:1; 6:13.

II. จุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ — “เพชร” ซึ่งอยู่ใน “กล่อง” ที่เป็นพระคัมภีร์ — คือการเปิดเผยว่า ในพระคริสต์นั้น

พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อให้มนุษย์กลายเป็นพระเจ้าในชีวิตและนิรันดร์ แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า — 2ซมอ.

7:12-14ก; รม.1:3-4; อฟ.3:17ก:

1. “พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อมนุษย์จะกลายเป็นพระเจ้า” คือแผนการบริหารของพระเจ้า — 1ตธ.1:4.
2. แผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้าคือการทำให้มนุษย์เป็นเหมือนกับพระองค์ในชีวิตและนิรันดร์ แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า และทำให้ตัวของพระองค์เองเป็นหนึ่งในมนุษย์ และมนุษย์เป็นหนึ่งในพระองค์ เพื่อการสำแดงของพระองค์จะแผ่ขยายใหญ่ขึ้นและแผ่ขยาย ให้คุณลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ที่ทั้งปวงของพระองค์จะสำแดงออกในคุณธรรมแห่งสภาพมนุษย์ — อฟ.3:9; 1:10:
 - (1) ความชอบพระทัยของพระเจ้าต้องการเป็นหนึ่งในมนุษย์ และทำให้มนุษย์เป็นเหมือนกับพระองค์ในชีวิตและนิรันดร์ แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า — ข้อ 5, 9.
 - (2) พระเจ้ากลายเป็นมนุษย์เพื่อจะได้มาซึ่งผลิตภัณฑ์ถอดแบบจำนวนมากของพระองค์เอง เพื่อจะก่อกำเนิดชนิดใหม่ — ชนิดของมนุษย์พระเจ้า — ยฮ.1:1, 14; 12:24.
3. ในการสำเร็จเป็นจริงแห่งแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า พระองค์จำเป็นต้องก่อสร้างตัวของพระองค์เองโดยอยู่ในพระคริสต์เข้าสู่ตัวเรามาเป็นชีวิต, นิรันดร์ และการก่อรูปของเรา เพื่อทำให้เรากลายเป็นพระเจ้าในชีวิตและนิรันดร์ แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า — อฟ.3:17ก; กซ.3:4, 10-11.
4. พระเจ้ากลายเป็นมนุษย์ผ่านการกลายเป็นเนื้อหนัง; มนุษย์กลายเป็นพระเจ้าผ่านการบังเกิดใหม่, การแบ่งแยกบริสุทธิ, การเปลี่ยนแปลงใหม่, การเปลี่ยนแปลง, การถอดแบบ และการได้รับสง่าราศี — ยฮ.3:5-6; 1:12-13; รม.6:19, 22; 12:2; 8:29-30.

III. มีเพียงเมื่อพระเจ้ากลายเป็นมนุษย์เพื่อทำให้มนุษย์ได้กลายเป็นพระเจ้าเท่านั้น พระกายของพระคริสต์จึงจะก่อกำเนิดขึ้น; นี่ก็คือจุดสุดยอดแห่งการเปิดเผยอันศักดิ์สิทธิ์ที่พระเจ้าประทานให้แก่เรา — ข้อ 3, 1:3-4; 8:14, 12:4-5:

1. พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์ เพื่อให้มนุษย์กลายเป็นพระเจ้า เพื่อพระองค์จะก่อกำเนิดพระกายของพระคริสต์ — กายอินทรีย์ของพระเจ้าตรีเอกภาพ ซึ่งการปรากฏสุดยอดของสิ่งนี้ก็คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ — อฟ.1:22-23; 4:4-6; วว.21:2, 9-10
2. พระคัมภีร์แสดงให้เห็นว่า มนุษย์จะสามารถกลายเป็นพระเจ้า เพื่อจะมีการดำเนินชีวิตมนุษย์พระเจ้า และกลายเป็นกายอินทรีย์ของพระเจ้าได้อย่างไร — รม.1:3-4; 12:4-5:
 - (1) กายอินทรีย์นี้คือการที่พระเจ้าทรงนำตัวของพระองค์เองมาเข้าสนิทและผสมกลมกลืนกับมนุษย์ เพื่อทำให้มนุษย์เป็นพระเจ้า.
 - (2) ผลลัพธ์ของการที่พระเจ้ากลายเป็นมนุษย์และมนุษย์กลายเป็นพระเจ้าคือกายอินทรีย์หนึ่ง; กายอินทรีย์นี้คือพระกายของพระคริสต์ — การเข้าสนิทและการผสมกลมกลืนระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ — อฟ.4:4-6, 12.
3. พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาเป็นมนุษย์ และมาดำเนินชีวิตมนุษย์พระเจ้าโดยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์; การดำเนินชีวิตเช่นนี้ก่อให้เกิดมนุษย์แห่งจักรวาลที่เป็นเหมือนกับพระองค์ทุกประการ — มนุษย์แห่งกลุ่มชนที่ดำเนินชีวิตมนุษย์พระเจ้าโดยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ — รม.8:3; 12:4-5.
4. ความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์คือการเข้าสนิทและการผสมกลมกลืนระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ เพื่อจะดำเนินชีวิตออกซึ่งมนุษย์พระเจ้าแห่งกลุ่มชน — อฟ.4:4-6, 24.

ตอนที่ 3

การดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าเพื่อการเฟื่องฟูใหม่

ข้อพระคัมภีร์: ลวต.1:3, 9; 6:8-13; ยช.21:15-17; 1ยช.3:14; 5:1; 2:6; 4:17; ฆต.6:2-3; รม.8:2

I. ความปรารถนาแห่งพระทัยของพระเจ้าคือการที่ “ความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู” (อฟ.4:21) ซึ่งก็คือสภาพการณ์ที่แท้จริงในการดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าของพระเยซูที่ได้บันทึกไว้ในกิตติคุณสี่เล่มนั้น จะถูกกระทำซ้ำอยู่ในอวัยวะมากมายในพระกายของพระคริสต์โดยพระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้ เพื่อจะกลายเป็นความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ ซึ่งก็คือจุดสุดท้ายสุดในแผนการบริหารของพระเจ้า เพื่อการเฟื่องฟูใหม่ (ข้อ 20-24):

1. กิตติคุณสี่เล่มแสดงให้เห็นถึงแบบอย่างของการดำเนินชีวิตที่พระเจ้าทรงปรารถนา ซึ่งก็คือแม่แบบของการดำเนินชีวิตที่สามารถทำให้พระเจ้าอิมหน้าและทำให้พระประสงค์ของพระองค์สำเร็จเป็นจริง; พระเยซูทรงดำเนินชีวิตที่กระทำทุกสิ่งในพระเจ้า, ร่วมกับพระเจ้า และเพื่อพระเจ้า; พระเจ้าทรงอยู่ในการดำเนินชีวิตของพระองค์ และพระองค์ก็ทรงเป็นหนึ่งกับพระเจ้า; นี่ก็คือความหมายของ “ความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู”; การเรียนรู้ถึงพระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ที่มีอยู่ในพระเยซูก็คือการถูกถอดแบบตามแบบอย่างของพระคริสต์ ซึ่งก็คือการถอดแบบตามพระฉายาของพระคริสต์ — รม.8:28-29; อฟ.4:20-21.
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกำลังสำเร็จเราให้เป็นมโนษย์พระเจ้าที่ดำเนินชีวิตออกซึ่งชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์โดยการปฏิสนธมโนษย์ธรรมชาติของเรา ตามแม่แบบของพระคริสต์ผู้เป็นมโนษย์พระเจ้าคนแรก — มธ.11:29ก; 17:5ข; 1ปต.2:21:
 - (1) ในการดำเนินชีวิตของพระองค์บนแผ่นดินโลก พระองค์ทรงตั้งแบบอย่างดังที่ได้เปิดเผยไว้ในหนังสือกิตติคุณสี่เล่ม; จากนั้นพระองค์ถูกตรึงตายและฟื้นขึ้นกลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตจึงทำให้พระองค์สามารถเสด็จเข้าสู่เรามาเป็นชีวิตของเราได้; การที่เราจะเรียนรู้จากพระองค์ตามแบบอย่างของพระองค์นั้น เราไม่อาจเรียนรู้โดยชีวิตธรรมชาติของเราได้ แต่โดยพระองค์ผู้เป็นชีวิตของเราในการเป็นขึ้น — 1กธ.15:45ข; กช.3:4.
 - (2) การดำเนินชีวิตคริสเตียนของเราคือการดำเนินชีวิตที่อยู่ในพระคริสต์และก็คือการดำเนินชีวิตของพระคริสต์ที่อยู่ในเราด้วย; เราอยู่ในพระคริสต์ผู้เป็นแม่แบบ และพระองค์ก็ทรงอยู่ในเรามาเป็นชีวิตของเรา; เช่นนี้เองเราจึงได้เรียนรู้ถึงพระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซู; ความเที่ยงแท้ก็คือความเที่ยงแท้แห่งพระกายของพระคริสต์ — 1กธ.1:30; 2กธ.5:17; 12:2ก; กช.1:27; ต.2:20; รม.8:10.
3. เมื่อเรารักองค์พระผู้เป็นเจ้า, ติดต่อกับพระองค์ และอธิษฐานต่อพระองค์ เราก็จะดำเนินชีวิตพระองค์อย่างอัตโนมัติตามแม่แบบ, รูปแบบ, แบบอย่างที่ได้บรรยายไว้ในหนังสือกิตติคุณ; เมื่อเป็นเช่นนี้ เราจึงถูกขึ้นรูป ถูกถอดแบบตามฉายาของแม่แบบนี้ — นี่ก็คือความหมายของการเรียนรู้ถึงพระคริสต์ — มธ.11:29; รม.8:29.
4. เมื่อเราดำเนินชีวิตอยู่ในวิญญาณที่ผสมกลมกลืน เราก็กำลังเรียนรู้ถึงพระคริสต์ตามความเที่ยงแท้ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูโดยพระวิญญาณแห่งความเที่ยงแท้; เราเรียนรู้จากพระองค์ผู้เป็นแม่แบบของเรา เพื่อชีวิตประวัติของพระองค์จะกลายเป็นประวัติศาสตร์ของเรา; การดำเนินชีวิตแห่งพระกายของพระคริสต์ในฐานะคนใหม่ควรจะเป็นเหมือนกับการดำเนินชีวิตของพระเยซูที่ได้เปิดเผยไว้ในกิตติคุณสี่เล่มทุกประการ — ฆต.6:17-18; รม.1:1, 9; อฟ.4:20-24; ฟป.2:5; มธ.11:29; 1ปต.2:21.
5. พระประสงค์ของพระเจ้าในการใช้องค์พระเยซูเจ้ามาเป็นมโนษย์นั้นก็เพื่อให้พระองค์ดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าโดยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์; เมื่อเรากินพระองค์ เราก็มีชีวิตเป็นอยู่เพราะพระองค์ เพื่อกลายเป็นมโนษย์แห่งจักรวาลที่ยิ่งใหญ่ซึ่งเหมือนกันกับพระองค์ทุกประการ — มโนษย์ที่ดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าโดยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ — พรท.3:22-24, 55-56; วว.2:4, 7; ยช.6:57, 63; ยรม.15:16; อฟ.6:17-18; บพส.119:15.

II. การดำเนินชีวิตหนึ่งเดียวซึ่งเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าคือการดำเนินชีวิตที่เป็นการชำระการดำเนินชีวิตของพระคริสต์บนแผ่นดินโลก; นี่คือการดำเนินชีวิตที่มีประสบการณ์ต่างๆ ต่อพระคริสต์ในประสบการณ์ของพระองค์ในฐานะเครื่องบูชาเผา — ลวต.1:9; ยช.8:29; 2กธ.5:9:

1. เครื่องบูชาเผาเป็นแบบเลี้ยงถึงพระคริสต์ในการที่พระองค์มีชีวิตเป็นอยู่เพื่อพระเจ้าและเพื่อความอิมหน้าของพระเจ้าอย่างเด็ดขาด; เครื่องบูชาเผายังเป็นแบบเลี้ยงถึงพระคริสต์ในการที่พระองค์ทรงเป็นชีวิตซึ่งทำให้พลไพร่ของพระเจ้าสามารถมีการดำเนินชีวิตเช่นนี้ด้วย — ลวต.1:3; อถ.28:2-3; ยช.5:30; 6:38; 8:29; ฮธ.10:5-10.

2. ศัพท์ภาษาฮีบร่าที่แปลว่า “เครื่องบูชาเผา” หมายถึง สิ่งที่ลอยขึ้นไป; สิ่งที่ลอยขึ้นไปนี้ชี้ถึงพระคริสต์ (ลวต.1:3, 10, 14); สิ่งเดียวที่สามารถลอยจากแผ่นดินโลกขึ้นไปหาพระเจ้าได้ก็คือการดำเนินชีวิตของพระคริสต์ เพราะพระองค์เป็นเพียงผู้เดียวที่ดำเนินชีวิตที่เด็ดขาดเพื่อพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง (ยฮ.6:38).
3. เครื่องบูชาเผาเป็น “กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัยของพระยะโฮวา” (ลวต.1:9); ศัพท์ในภาษาฮีบร่าแปลว่า “กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัย” ถ้าแปลตามตรงก็คือ “กลิ่นแห่งการพักสงบหรือความอึดทน”; กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัยเป็นกลิ่นที่นำความอึดทน, สันติสุข และการพักสงบมาให้พระเจ้า; กลิ่นหอมซึ่งเป็นที่พอพระทัยนี้ก็คือการรับสุขสำหรับพระเจ้า.
4. ชีวิตของพระคริสต์ที่อยู่ภายในเราคือความเที่ยงแท้ของเครื่องบูชาเผา — นี่คือนิยามแห่งการเชื่อฟัง, ชีวิตแห่งการอบน้อม และชีวิตแห่งการพึ่งพิงพระเจ้าโดยสิ้นเชิงตามหลักการของต้นไม้แห่งชีวิต — ฟป.2:8; ยฮ.5:19, 30; ฮธ.5:8; 10:7:
 - (1) **การที่มนุษย์กระทำการโดยลำพังและเป็นเอกเทศจากพระเจ้าและอยู่ภายนอกพระเจ้านั้นคือความบาป; พระเจ้าทรงต้องการให้เรากระทำการตามการชี้แนะของพระองค์ในทุกสิ่ง — บพส.40:7-8; 1ยฮ.3:4.**
 - (2) **“ผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนอย่างเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าไปไม่ได้เลย” (ลก.18:17); พระเจ้าทรงต้องการให้เราเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ตลอดเวลา เพราะพระองค์ทรงต้องการให้เราพึ่งพิงพระองค์ตลอดเวลา; ความมั่นใจในตัวเองคือศัตรูของการพึ่งพิงพระเจ้า**
5. เราได้เข้าสนิทกับพระคริสต์ และพระองค์กับเราก็เป็นหนึ่งเดียวกัน โดยการวางมือบนพระคริสต์ในฐานะเครื่องบูชาเผาผ่านการอธิษฐานที่ถูกต้อง; ขณะที่พระคริสต์ทรงมีชีวิตเป็นอยู่ในเรา พระองค์ก็จะนำการดำเนินชีวิตบนแผ่นดินโลกของพระองค์มาชำระรอยในตัวเรา ซึ่งก็คือการดำเนินชีวิตแห่งเครื่องบูชาเผา — ลวต.1:4; 1กธ.6:17; ฮต.2:20.
6. ในข้าสนิทและการประสานสนิทเช่นนี้ พระองค์จึงทรงแบกรับความอ่อนแอ, ข้อบกพร่อง และความผิดพลาดทั้งหมดของเรา — 2กธ.5:21; ฮต.2:20ก
7. เราต้องยอมให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเผาผลาญเรา เพื่อเราจะเป็นเครื่องบูชาเผาที่ถวายเสมอไป มาเผาผลาญผู้อื่นและถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้า เพื่อจะกลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่สำหรับการสำแดงของพระเจ้า — บพส.20:3; ลวต.1:16; 6:8-13; 1กธ.3:12ก; วว.3:12; 21:2, 10-11, 18-21:
 - (1) มูลเถ้าเป็นเครื่องหมายถึงถึงพระคริสต์ที่ถูกทำให้ลดลงจนไม่เหลืออะไรเลย; ในเมื่อเราเป็นหนึ่งกับพระคริสต์ผู้ทรงถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้า เราเองก็ต้องถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้าเช่นกัน คือไม่เหลืออะไรเลย กลายเป็นศูนย์ — มก.9:12; ยฮย.53:3; 1กธ.1:28; 2กธ.12:11.
 - (2) เรายิ่งประสานสนิทกับพระคริสต์ในการตายของพระองค์ เราก็จะยิ่งตระหนักว่าเราได้กลายเป็นกองมูลเถ้าไปเสียแล้ว; เมื่อเรากลายเป็นมูลเถ้า เราก็จะไม่เป็นผู้ที่อยู่ฝ่ายธรรมชาติอีกต่อไป; แต่เราจะเป็นผู้ที่ถูกตรึงตาย, ถูกสิ้นสุด และถูกเผา — ฮต.2:20ก.
8. การนำมูลเถ้าไปไว้ที่ด้านตะวันออกของแท่นบูชา ซึ่งเป็นด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้นนั้นเป็นการโยนไปถึงการเป็นขึ้น — ลวต.1:16; ยฮ.11:25; ฟป.3:10-11; 2กธ.1:9:
 - (1) สำหรับพระคริสต์ผู้เป็นเครื่องบูชาเผานั้น มูลเถ้าไม่ใช่จุดสิ้นสุด แต่เป็นจุดเริ่มต้น; มูลเถ้าหมายความว่าพระคริสต์ได้ถูกประหารให้ตายแล้ว แต่ทิศตะวันออกเป็นเครื่องหมายถึงถึงการเป็นขึ้น — มก.9:31.
 - (2) เรายิ่งถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้าในพระคริสต์ เราก็จะยิ่งถูกวางไว้ทางทิศตะวันออก และทางทิศตะวันออกนี้ เราก็มั่นใจได้ว่าจะมีดวงอาทิตย์ขึ้น และเราจะมีประสบการณ์ต่อรุ่งอรุณแห่งการเป็นขึ้น — ฟป.3:10-11.
9. ในที่สุดมูลเถ้าก็จะกลายเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ — วว.3:12; 21:2, 10-11:
 - (1) การตายของพระคริสต์นำเราไปถึงจุดสิ้นสุด ทำให้เราลดลงจนเป็นมูลเถ้า และในการเป็นขึ้น มูลเถ้าจะกลายเป็นวัสดุที่ล้ำค่าสำหรับการก่อสร้างของพระเจ้า — 1กธ.3:9ข, 12ก.
 - (2) เมื่อเราถูกทำให้ลดลงจนเป็นมูลเถ้า เราก็จะถูกนำเข้าสู่การเปลี่ยนแปลงของพระเจ้าตรีเอกภาพ เพื่อกลายเป็นวัสดุที่ล้ำค่าสำหรับการก่อสร้างกรุงเยรูซาเล็มใหม่ — รม.12:1-2; 2กธ.3:18; วว.21:18-21.

III. ในการทำให้การปฏิบัติแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าสำเร็จลุล่วงนั้น องค์พระเยซูเจ้าในฐานะที่เป็นความเที่ยงแท้ของเครื่องบูชาเผาเนื้อนั้น ไม่ทรงกระทำสิ่งใดที่มาจากพระองค์เอง (ยช.5:19), พระองค์ไม่ทรงทำการงานของพระองค์เอง (4:34; 17:4), พระองค์ไม่ตรัสถ้อยคำของพระองค์เอง (14:10, 24), พระองค์ไม่ทรงกระทำสิ่งใดตามความประสงค์ของพระองค์เอง (5:30) และพระองค์ไม่ทรงเสาะหาสง่าราศีของพระองค์เอง (7:18); พระองค์ไม่เคยถูกทำให้ผิดหวังเพราะมีเพียงพระเจ้าเท่านั้นที่ทำให้พระองค์อึดมหน้า (ยชย.42:4; 50:4-5; 53:2ก; เทียบ ยช.4:13-14; 6:15; มก.9:7-8):

1. การดำเนินชีวิตขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือการทำงานของพระองค์, การเคลื่อนไหวของพระองค์ และการปฏิบัติของพระองค์; การงานของพระองค์ก็คือการดำเนินชีวิตของพระองค์ และการเคลื่อนไหวของพระองค์ก็คือตัวของพระองค์; สำหรับพระองค์แล้วไม่มีความแตกต่างระหว่างการดำเนินชีวิต, การงาน, การเคลื่อนไหว และการปฏิบัติของพระองค์; องค์พระเยซูเจ้าทรงดำเนินชีวิตออกซึ่งการปฏิบัติของพระองค์ — เทียบ ลก.22:26-27; ยช.10:10ข; 1กธ.15:45ข; 1ยช.5:16ก; 2กธ.3:6; ฟป.1:25.
2. องค์พระเยซูเจ้าทรงเป็นมนุษย์แห่งการอธิษฐาน; พระองค์มักจะขึ้นไปบนภูเขาหรือปลีกตัวไปยังสถานที่ส่วนตัวเพื่อจะอธิษฐาน — มธ.14:23; มก.1:35; ลก.5:16; 6:12; 9:28.
3. หลังจากการอัศจรรย์แห่งการเลี้ยงคนห้าพันคน พระองค์ทรงเร่งเหล่าสาวกให้ไปจากพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงมีเวลาอธิษฐานตามลำพังต่อพระบิดาได้มากขึ้น — มธ.14:22-23:
 - (1) เมื่อยืนอยู่ในฐานะของมนุษย์ (4:4) กษัตริย์ฝ่ายสวรรค์ผู้เป็นพระบุตรที่รักของพระบิดา (3:17) ย่อมจำเป็นต้องอธิษฐานตามลำพังต่อพระบิดาของพระองค์ผู้สถิตอยู่ในสวรรค์ทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงเป็นหนึ่งกับพระบิดาและมีพระบิดาสถิตอยู่กับพระองค์ในทุกสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำบนแผ่นดินโลกเพื่อการก่อตั้งอาณาจักรแห่งสวรรค์ทั้งหลาย.
 - (2) พระองค์ไม่ทรงกระทำเช่นนี้ในป่าสังัด แต่ทรงกระทำเช่นนี้บนภูเขาโดยละไปจากคนทั้งปวง รวมถึงเหล่าสาวกของพระองค์ด้วย เพื่อพระองค์จะได้ติดต่อกับพระบิดาตามลำพัง.
 - (3) เนื่องจากพระองค์ทรงเป็นมนุษย์แห่งการอธิษฐานผู้เป็นหนึ่งกับพระเจ้า พระองค์จึงไม่เคยอยู่โดดเดี่ยว เพราะพระบิดาทรงอยู่กับพระองค์เสมอ; พระองค์ทรงเห็นพระพักตร์ของพระบิดาอยู่ตลอดเวลา — ยช.5:19; 16:32; บพส.16:7-8; เทียบ 27:8.

IV. เมื่อเราอาศัยอยู่ในความรักซึ่งก็คือตัวของพระเจ้าเอง ความรักจึงได้ “ถูกกระทำให้สำเร็จโดยเรา เพื่อเราจะได้มีใจกล้าในวันพิพากษานั้น เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราอยู่ในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น” (1ยช.4:17); พระคริสตในฐานะความเที่ยงแท้ของเครื่องบูชาเผาเนื้อทรงดำเนินชีวิตอยู่บนโลกนี้ด้วยชีวิตของพระเจ้าผู้เป็นความรัก และบัดนี้พระองค์ทรงเป็นชีวิตของเรา เพื่อเราจะดำเนินชีวิตแห่งความรักอย่างเดียวกันบนโลกนี้ และเป็นเหมือนกับพระองค์ (3:14; 5:1; 2:6):

1. กฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในวิญญาณของเราคือกฎบัญญัติของพระคริสต์ซึ่งเป็นกฎแห่งความรัก (รม.8:2; ขต.6:2); กฎแห่งความรักต้องถูกแปรสภาพให้เป็นแก่นสารโดยกฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตเพื่อให้เราสามารถแบกภาระซึ่งกันและกัน; แต่ถ้าเราเต็มด้วยความเย่อหยิ่ง เราก็จะไม่สามารถแบกภาระของผู้อื่นได้ เพราะเราหลอกลวงตัวเองโดยคิดว่าเราเป็นอะไร ทั้งๆ ที่เราไม่ได้เป็นอะไรเลย (ข้อ 3).
2. เมื่อกฎแห่งความรักถูกกระตุ้นให้เกิดประสิทธิภาพอยู่ภายในเรา เราก็จะเป็นผู้เลี้ยงที่มีใจที่รักและให้อภัยของพระเจ้าพระบิดาและวิญญาณที่เลี้ยงดูและเสาะหาของพระคริสต์พระผู้ช่วยของเราโดยอัตโนมัติอย่างเป็นปกติวิสัย — ยช.21:15-17; ลก.15:3-7.
3. เมื่อกฎแห่งความรักถูกกระตุ้นให้เกิดประสิทธิภาพอยู่ภายในเรา การตรากตรำในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นการตรากตรำแห่งความรัก (1กธ.15:58; 1ธซ.1:3) ซึ่งในการตรากตรำแห่งความรักนี้ เราได้ “ช่วยเหลือคนที่อ่อนแอ” (กจ.20:35) และ “ชูก้ำลึงคนที่อ่อนก้ำลึง” (1ธซ.5:14); “คนที่อ่อนก้ำลึง” ซึ่งถึงผู้ที่อ่อนแอโดยทั่วไป ซึ่งอาจจะอ่อนแอในวิญญาณ, จิต, หรือร่างกาย, หรืออาจอ่อนแอในความเชื่อ (รม.14:1; 15:1).
4. หลังจากที่ยิ่งใหญ่ผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้น พระองค์ทรงเลี้ยงดูบุตรและมอบหมายให้เขาบ่อนเลี้ยงลูกแกะของพระองค์และเลี้ยงดูแกะของพระองค์; นี่คือการนำการปฏิบัติของอัครทูตมาผสมรวมกันกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ เพื่อดูแลฝูงแกะของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักร ผลลัพธ์ก็จะนำมาซึ่งการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์ สำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่

เพื่อให้แผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ — ยฮ.21:15-17.

ตอนที่ 4

ดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าโดยการใช้ชีวิตเป็นอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า

อันเป็นขอบเขตของชนิดพันธุ์ (species) อันศักดิ์สิทธิ์

ข้อพระคัมภีร์: มก.1:15; ยส.3:3, 5-6; 1:12-13; 2ปต.1:4; 1ยส.3:1

- I. เนื่องจากเราได้บังเกิดจากพระเจ้า เราจึงเป็นชนิดพันธุ์ (species) ของพระเจ้า กล่าวคือเราเป็นพระเจ้าในชีวิตและนิสัย แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้า — ยส.3:3, 5-8.
- II. มโนษย์พระเจ้านั้นมีสิทธิ์อันศักดิ์สิทธิ์ที่จะมีส่วนร่วมในชนิดพันธุ์ (species) ของพระเจ้า — ข้อ 3, 5-6; 18:36.
- III. ในฐานะผู้เชื่อในพระคริสต์ เราดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้า — มก.1:15; ยส.14:17ข, 20; รม.8:9ก, 10; ฆต.5:25:
ในพระคริสต์นั้น พระเจ้าได้ก่อรูปเข้าสู่ มโนษย์, มโนษย์ได้ถูกก่อรูปเข้าสู่พระเจ้า และพระเจ้ากับมโนษย์ได้ผสมกลมกลืนเข้าด้วยกัน กลายเป็นกายจริงเดียว ซึ่งเรียกว่ามโนษย์พระเจ้า — มธ.1:21, 23; ลก.1:35; ตต.2:13; 1ตธ.2:5.
เหล่ามโนษย์พระเจ้า ซึ่งก็คือบุตรทั้งหลายของพระเจ้านั้น เป็นแบบจำลองและการสืบสานของพระคริสต์ผู้เป็นมโนษย์พระเจ้าคนแรก — ยส.12:24; ฮธ.2:10; รม.8:29.
มโนษย์พระเจ้าคือผู้บังเกิดจากพระเจ้าและมีส่วนในชีวิตและพระนิสัยของพระเจ้าจึงได้กลายเป็นหนึ่งกับพระเจ้าในชีวิตและนิสัยของพระองค์ ดังนั้นจึงสำแดงพระองค์ — ยส.1:12-13; 3:15; 2ปต.1:4; 1กธ.6:17.
มโนษย์พระเจ้าถูกก่อรูปด้วยพระเจ้า มีพระเจ้าเป็นชีวิต, นิสัย และทุกสิ่งของเขา; มโนษย์พระเจ้าคือผู้ที่ เป็นมโนษย์แต่ก็เป็นพระเจ้า และเป็นพระเจ้าแต่ก็เป็นมโนษย์ — อฟ.3:16-17ก.
การดำเนินชีวิตมโนษย์ของพระคริสต์คือการที่มโนษย์ดำเนินชีวิตพระเจ้าเพื่อสำแดงคุณลักษณะของพระเจ้าในคุณธรรมแห่งสภาพมโนษย์ ซึ่งถูกเติมเต็ม, ผสมกลมกลืน, และซาบซ่านด้วยคุณลักษณะอันศักดิ์สิทธิ์ — ลก.1:26-35; 7:11-17; 10:25-37; 19:1-10.
ในฐานะผลิตภัณฑ์ถอดแบบและแบบจำลองของมโนษย์พระเจ้าคนแรก เราควรดำเนินชีวิตเหมือนกับที่พระองค์ได้ดำเนินชีวิต:
(1) การดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตั้งแบบอย่างสำหรับการดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าของเรา — ถูกตรึงตายเพื่อดำเนินชีวิตพระเจ้า เพื่อพระเจ้าจะถูกสำแดงออกในสภาพมโนษย์ — ฆต.2:20.
(2) องค์พระเยซูเจ้าไม่ได้ดำเนินชีวิตซึ่งพยายามที่จะเป็นผู้ที่อยู่ฝ่ายวิญญาน, แยกบริสุทธิ และมีชัยชนะ; พระองค์ทรงดำเนินชีวิตที่สอดคล้องกับแผนการบริหารแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าและเพื่อแผนการบริหารแห่งพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าอย่างสิ้นเชิง.
(3) ในกิตติคุณสี่เล่ม เรามองเห็นว่าพระเยซูทรงดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้า และในกิจการ เรามองเห็นว่าเหล่าสาวกก็ดำเนินชีวิตเช่นนั้นด้วย.
(4) พระคริสต์ทรงดำเนินชีวิตแห่งการทนทุกข์ ซึ่งเป็นชีวิตที่ต้องทนทุกข์; บัดนี้เราเป็นหุ้นส่วนของพระองค์ที่กำลังดำเนินชีวิตแบบเดียวกัน; เมื่อเราทนทุกข์เพื่อพระคริสต์ การทนทุกข์ของเราก็ถูกพระเจ้านับเป็นการทนทุกข์ของพระคริสต์ — ฮธ.3:14.
(5) เราต้องปฏิเสธตัวเอง, ถอดแบบการตายของพระคริสต์ และสำแดงพระองค์ใหญ่ขึ้นโดยการหลอ่เลี้ยงที่ครบสมบูรณ์แห่งพระวิญญานของพระองค์ — มธ.16:24; ฟป.3:10; 1:19-21น.
(6) บัดนี้พระองค์ผู้เคยดำเนินชีวิตมโนษย์พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญานที่มีชีวิตเป็นอยู่ในเราและผ่านตัวเรา; เราต้องปฏิเสธละทิ้งการเสริมสร้างตัวเองและการก่อตั้งมโนษย์ธรรมชาติของเรา และไม่ยอมให้ทุกสิ่งทุกอย่างที่นอกเหนือจากพระองค์มาเติมเต็มเราและยึดครองเรา เพื่อเราจะดำเนินชีวิตพระองค์และสำแดงพระองค์อย่างเป็นส่วนบุคคลและอย่างเป็นกลุ่มชนในคริสตจักร ซึ่งก็คือพระกายของพระองค์ — อฟ.3:16-19; 1:22-23.
- IV. ในฐานะผู้เชื่อในพระคริสต์ เราดำเนินชีวิตอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า — รม.14:17:
1. อาณาจักรของพระเจ้าคือตัวของพระเจ้าเอง — มก.1:15; มธ.6:33.

2. อาณาจักรของพระเจ้าคือพระเจ้าที่อยู่ในพระคริสต์ผู้เป็นการสรุปรวมของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์พร้อมด้วยการกระทำทุกอย่างของชีวิตนี้ — ยส.11:25; 10:10ข; 14:6.
3. อาณาจักรของพระเจ้าคือขอบเขตแห่งชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ที่ให้ชีวิตนี้เคลื่อนไหว, ทำงาน, ปกครอง, และกำกับ เพื่อทำให้จุดประสงค์ของชีวิตนี้สำเร็จสมบูรณ์.
4. อาณาจักรของพระเจ้าคือกายอินทรีย์ที่ก่อรูปขึ้นด้วยชีวิตของพระเจ้าเป็นขอบเขตแห่งชีวิตเพื่อการปกครองของพระองค์; ในขอบเขตนี้พระองค์ทรงครอบครองโดยชีวิตของพระองค์ และสำแดงพระองค์เองผู้เป็นตรีเอกภาพอันศักดิ์สิทธิ์อยู่ในชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ — 15:1-8, 16, 26.
5. อาณาจักรของพระเจ้าไม่เพียงเป็นขอบเขตแห่งอำนาจครอบครองอันศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น แต่ยังเป็นขอบเขตแห่งชนิดพันธุ์ (species) อันศักดิ์สิทธิ์ด้วย ซึ่งมีสิ่งที่ศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงอยู่ในขอบเขตนี้ — 3:3, 5-6; 18:36:
 - (1) ในโยฮันหนที่ 3 อาณาจักรของพระเจ้าซึ่งถึงชนิดพันธุ์ (species) ของพระเจ้ามากกว่าการครอบครองของพระเจ้า.
 - (2) พระเจ้าทรงกลายเป็นมนุษย์เพื่อเข้าสู่ชนิดพันธุ์ (species) ของมนุษย์ และมนุษย์กลายเป็นพระเจ้าในชีวิตและนิสัย แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้าเพื่อเข้าสู่ขอบเขตแห่งชนิดพันธุ์ (species) อันศักดิ์สิทธิ์ — 1:1, 12-14; รม.8:3; 1:3-4.
 - (3) หากจะเข้าสู่ขอบเขตแห่งชนิดพันธุ์ (species) อันศักดิ์สิทธิ์ เราจำเป็นต้องบังเกิดจากพระเจ้า เพื่อจะมีชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ และพระนิสัยอันศักดิ์สิทธิ์ — ยส.1:12-13; 3:3, 5-6, 15; 2ปต.1:4:
 - ก. พระเจ้าทรงเนรมิตสร้างมนุษย์ ไม่ใช่ตามชนิดของมนุษย์ แต่ตามพระฉายาและพระลักษณะของพระเจ้า เพื่อให้มนุษย์เป็นชนิดของพระเจ้า เป็นชนิดพันธุ์ (species) ของพระเจ้า — ยนช.1:26.
 - ข. ผู้เชื่อทั้งหลายที่ได้บังเกิดจากพระเจ้าโดยการบังเกิดใหม่กลายเป็นบุตรของพระองค์ในชีวิตและนิสัย แต่ไม่มีส่วนในฐานันดรความเป็นพระเจ้านั้น เป็นชนิดของพระเจ้ามากยิ่งขึ้นกว่าอาดามเสียอีก — ยส.1:12-13:
 - a. อาดามมีเพียงรูปลักษณะทางภายนอกของพระเจ้า แต่ไม่มีความเที่ยงแท้ของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ทางภายใน.
 - b. เราซึ่งเป็นผู้เชื่อในพระคริสต์และบุตรทั้งหลายของพระเจ้ามีความเที่ยงแท้ของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ และทั่วทั้งตัวของเราก็กำลังถูกเปลี่ยนแปลงและถอดแบบไปเป็นเหมือนพระฉายาขององค์พระผู้เป็นเจ้า — 2กธ. 3:18; รม.12:2; 8:29.
 - c. การบังเกิดครั้งที่สองของเรา ซึ่งก็คือการบังเกิดใหม่ทำให้เราเข้าสู่อาณาจักรของพระเจ้า กลายเป็นชนิดพันธุ์ (species) ของพระเจ้า — ยส.3:3, 5-6.
 - d. เราได้บังเกิดใหม่เป็นชนิดของพระเจ้า; ในฐานะบุตรของพระเจ้า เราเป็นชนิดของพระเจ้า ชนิดพันธุ์ (species) ของพระเจ้า — รม.8:19; ฮธ.2:10.
 - e. บุตรของพระเจ้าทุกคนล้วนอยู่ในขอบเขตอันศักดิ์สิทธิ์ของชนิดพันธุ์ (species) อันศักดิ์สิทธิ์ — ยส.1:12-13; 3:3, 5.
 - f. ผู้เชื่อทั้งหลายคือมนุษย์พระเจ้าที่อยู่ในชนิดพันธุ์ (species) อันศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งก็คืออยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า — 1ยส.3:1ก, ยส.3:5.
6. เรามีชีวิตเป็นอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าอันเป็นขอบเขตแห่งชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์โดยการรับรู้แห่งชีวิต — รม.8:6.
7. เมื่ออยู่ในคริสตจักร เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้าในวันนี้; โรม 14:17 เป็นข้อพิสูจน์ที่หนักแน่นว่า ชีวิตคริสตจักรในวันนี้ก็คืออาณาจักร.
8. เมื่อเราฝึกฝนส่วนนั้นที่เป็นสิ่งทรงสร้างใหม่ของเรา ซึ่งก็คือพระคริสต์เองผู้เป็นองค์ประกอบแห่งอาณาจักรของพระเจ้า — เรากำลังดำเนินชีวิตอยู่ในอาณาจักรของพระเจ้า.
9. เหล่าผู้มิชชันนารีจะได้รับอาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดก เพื่อพวกเขาจะได้เข้าสู่การปรากฏเป็นที่ประจักษ์ของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทั้งหลาย — 2ตธ. 4:18.

V. ในกิตติคุณโยฮัน เรามองเห็นหลายด้านของการดำเนินชีวิตของผู้เชื่อในขอบเขตแห่งชนิดพันธุ์ (species) อันศักดิ์สิทธิ์ —

1:16; 15:4ก, 9, 11; 4:23-24; 14:2, 20, 23; 17:22-24:

1. “เราทั้งหลายล้วนได้รับจากพระบารมีของพระองค์แล้ว และเป็นพระคุณซ้อนพระคุณ” — 1:16.
2. “น้ำซึ่งเราจะให้เขาจะกลายเป็นแหล่งกำเนิดแห่งน้ำพุในตัวเขาฟุ้งขึ้นจนเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์” — 4:14ข.
3. “ผู้ที่กินเรา ผู้หนึ่งจะมีชีวิตเป็นอยู่เพราะเรา” — 6:57ข.
4. “ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ก็ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราก็จะอยู่ที่นั่นด้วย. ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาของเราจะทรงนับถือผู้นั้น” — 12:26.
5. “ในบ้านพระบิดาของเรามีที่อาศัยอยู่หลายแห่ง...เราไปเตรียมที่สำหรับท่านทั้งหลาย” — 14:2.
6. “ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดา และท่านทั้งหลายอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่านทั้งหลาย” — ข้อ 20.
7. “ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะถือรักษาคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพวกเขาจะมาหาเขา และร่วมจัดแจงที่อาศัยกับเขา” — ข้อ 23.
8. “จงอาศัยอยู่ในเรา และเราอาศัยอยู่ในท่าน” — 15:4ก.
9. “ถ้าท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราอาศัยอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ก็จะสำเร็จตามที่ท่านขอ” — ข้อ 7.
10. “พระบิดาได้ทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านฉันนั้น ท่านทั้งหลายจงอาศัยอยู่ในความรักของเรา” — ข้อ 9.
11. “สิ่งเหล่านี้เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อความยินดีของเราจะได้อยู่ในท่าน และความยินดีของท่านจะเต็มเปี่ยม” — ข้อ 11.
12. “เราได้บอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อท่านจะมีสันติสุขในเรา”; “สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น” — 16:33ก; 14:2ข.
13. “ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงพิทักษ์รักษาคนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานแก่ข้าพเจ้าไว้ในพระนามของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นหนึ่งเหมือนกับพวกเรา” — 17:11ข.
14. “สง่าราศีซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ให้แก่เขาเพื่อเขาจะกลายเป็นหนึ่งเหมือนดังที่พระองค์กับข้าพเจ้าเป็นหนึ่ง” — ข้อ 22.
15. “ข้าพเจ้าอยู่ในเขาและพระองค์อยู่ในข้าพเจ้า เพื่อเขาจะถูกกระทำให้สำเร็จกลายเป็นหนึ่ง” — ข้อ 23ก.
16. “พระบิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าอยู่ที่ไหน ก็ขอให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ประทานให้ข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้าที่นั่นด้วย เพื่อให้เขาได้เห็นสง่าราศี” — ข้อ 24ก.

ตอนที่ 5

การปฏิบัติของอัครทูตที่ร่วมมือกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ ในการเลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้าซึ่งเป็นฝูงแกะของพระองค์ เพื่อการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์และการเฟื่องฟูใหม่

ข้อพระคัมภีร์: ยช.10:11, 16; 21:15-17; 1ปต.2:25; 5:4; ฮบ.13:20; วา.1:13; 2:1, 7

I. บทเพลงสรรเสริญบทที่ 22—24 คือบทเพลงสรรเสริญหมวดหนึ่ง ซึ่งเปิดเผยถึงพระคริสต์ตั้งแต่การตรึงตายของพระองค์ผ่านการเลี้ยงดูของพระองค์จนถึงฐานะกษัตริย์ของพระองค์ในยุคที่จะมาถึง:

1. บทเพลงสรรเสริญบทที่ 23 ซึ่งเกี่ยวข้องกับพระคริสต์ในฐานะที่เป็นผู้เลี้ยงที่อยู่ในการเป็นขึ้นและการเสด็จสู่สวรรค์ของพระองค์ คือสะพานที่เชื่อมระหว่างบทเพลงสรรเสริญบทที่ 22 ซึ่งพูดถึงการตายที่ทำการไถ่และการเป็นขึ้นที่ก่อกำเนิดคริสตจักรของพระคริสต์ กับบทเพลงสรรเสริญบทที่ 24 ซึ่งพูดถึงการเสด็จกลับมาของพระคริสต์ในฐานะกษัตริย์ ผู้จะทรงได้รับแผ่นดินโลกทั้งหมดกลับมามีอีกครั้งโดยผ่านคริสตจักรในฐานะพระกายของพระองค์.
2. พระคริสต์ทรงกำลังเลี้ยงดูผู้คนในการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระองค์ และเราจำเป็นต้องร่วมมือกับพระองค์โดยการเลี้ยงดูผู้คน; ถ้าเราต้อนรับการสามัคคีธรรมนี้ บนแผ่นดินโลกก็จะมีการเฟื่องฟูใหญ่ที่นำองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จกลับมา.

II. โยฮันบทที่ 21 เปิดเผยถึงการปฏิบัติของอัครทูตที่ร่วมมือกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์; บทนี้คือความสำเร็จครบถ้วนและการสำเร็จสุดยอดของกิตติคุณโยฮัน:

1. กิตติคุณโยฮันมีทั้งหมด 21 บท แต่อันที่จริงแล้ว หนังสือเล่มนี้จบลงในบทที่ 20.
2. หนังสือโยฮันทั้งเล่มพูดถึงการปฏิบัติฝ่ายแผ่นดินโลกของพระคริสต์ เริ่มตั้งแต่การกลายเป็นเนื้อหนังของพระองค์ในฐานะที่เป็นพระคำของพระเจ้าที่กลายเป็นมนุษย์ในเนื้อหนัง (1:14) และจบลงด้วยการเป็นขึ้นของพระองค์ในฐานะอาดามคนสุดท้ายที่ได้กลายเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิต (20:22); ด้วยเหตุนี้ บทที่ 21 จึงเป็นภาคผนวกที่เพิ่มเข้ามา.
3. แม้ว่ากรกล่าวเช่นนี้จะถูกต้อง แต่ถ้าจะกล่าวลึกลงไปทางภายในแล้ว โยฮันบทที่ 21 เป็นการสำเร็จครบถ้วนและการสำเร็จสุดยอดของกิตติคุณโยฮัน; บทนี้ทำให้กิตติคุณโยฮันทั้งเล่มสำเร็จสุดยอดโดยการแสดงให้เห็นว่า การปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์กับการปฏิบัติของอัครทูตบนแผ่นดินโลกนั้นร่วมมือกันเพื่อทำให้แผนการบริหารของพระเจ้าสำเร็จลุล่วง.

III. ในโยฮัน 10:10-11 และ 16 นั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปิดเผยแก่เหล่าสาวกว่า พระองค์ทรงเป็นผู้เลี้ยงอันดีที่ได้เสด็จมาเพื่อแกะจะได้ชีวิตอย่างครบบริบูรณ์ และพระองค์ทรงมีแกะอื่น (ชาวต่างชาติ) ที่พระองค์ต้องนำมาพร้อมกับพวกเขา (ผู้เชื่อชาวยิว) เข้าเป็นฝูงเดียว (คริสตจักรเดียว) ภายใต้ผู้เลี้ยงผู้เดียว:

1. การเลี้ยงดูขององค์พระผู้เป็นเจ้า ในขั้นแรกนั้นอยู่ในการปฏิบัติฝ่ายแผ่นดินโลกของพระองค์ — มธ.9:36; เทียบ 10:1-6.
2. การเลี้ยงดูขององค์พระผู้เป็นเจ้าในขั้นที่สองนั้นอยู่ในการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระองค์ (1ปต.5:4) เพื่อจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้า ที่จะนำมาซึ่งพระกายของพระองค์.

IV. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบหมายให้เปโตรป้อนเลี้ยงลูกแกะของพระองค์และเลี้ยงดูแกะของพระองค์:

1. ขณะที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอาศัยอยู่กับเหล่าสาวกของพระองค์หลังจากที่พระองค์ทรงเป็นขึ้น และก่อนที่พระองค์จะเสด็จสู่สวรรค์นั้น ในการปรากฏครั้งหนึ่งของพระองค์พระองค์ทรงมอบหมายให้เปโตรป้อนเลี้ยงลูกแกะของพระองค์และเลี้ยงดูแกะของพระองค์ในขณะที่พระองค์ไม่อยู่ คือเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในสวรรค์ทั้งหลาย — ยช.21:15-17.
2. นี่ก็คือการนำการปฏิบัติของอัครทูตมาผสมรวมกันกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ในการดูแลฝูงแกะของพระเจ้า ซึ่งก็คือคริสตจักร ที่จะนำมาซึ่งพระกายของพระคริสต์.
3. ในเวลาต่อมาในหนังสือกิจการ เปโตรกล่าวว่า “แต่เราจะตั้งมั่นคงอย่างต่อเนื่องอยู่ในการอธิษฐานและการปฏิบัติแห่งพระคำ” (6:4); นี่ก็คือการร่วมมือกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ในการทูลขอแทน (ฮบ.7:25) และในการนำพระเจ้าไปหล่อเลี้ยงเข้าสู่พลไพร่ของพระองค์ (8:2).

4. เปโตรมีภาพลักษณ์ที่ลึกซึ้งซึ่งมากต่อการมอบหมายขององค์พระผู้เป็นเจ้า จนในหนังสือเล่มแรกของเขา นั่น เปโตรได้บอกกับผู้ที่เชื่อทั้งหลายว่า เขาเหล่านั้นเป็นเหมือนแกะที่หลงทางไป แต่บัดนี้พวกเขาได้กลับมาหาผู้เลี้ยงและผู้ดูแลแห่งจิตของพวกเขาแล้ว — 1ปต.2:25.
5. พระคริสต์ทรงอาศัยอยู่ในเราเพื่อเป็นชีวิตและทุกสิ่งของเรา แต่พระองค์ก็ยังทรงดูแลและสอดส่องตรวจตราสภาพการณ์และสถานการณ์ของสิ่งที่เราเป็นทางภายในด้วย.
6. พระองค์ทรงเลี้ยงดูเราโดยใส่ใจต่อความผาสุกทางภายในของเรา และโดยการดูแลสภาพการณ์แห่งจิต ซึ่งก็คือตัวตนที่แท้จริงของเรา — เทียบ ฮบ.13:17.
7. เปโตรวอนขอผู้อาวุโสทั้งหลายให้เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่ท่ามกลางพวกเขา เพื่อเมื่อหัวหน้าผู้เลี้ยงนั้นจะปรากฏ พวกเขาซึ่งเป็นผู้อาวุโสที่สัตย์ซื่อ นั้นจะได้รับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ไม่อาจจางโรยไปได้ — 1ปต.5:1-4.
8. ถ้อยคำของเปโตรบ่งชี้ว่าการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์นั้น มีเพื่อการเลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้าในฐานะฝูงแกะของพระองค์เป็นสำคัญ เพื่อจะนำมาซึ่งพระกายของพระองค์.

V. ถ้อยคำต่อไปนี้ของอัครทูตเปาโลก็แสดงให้เห็นถึงการผสมรวมกันระหว่างการปฏิบัติของอัครทูตกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ในการดูแลฝูงแกะของพระเจ้า:

1. ในกิจการ 20:28 เปาโลบอกบรรดาผู้อาวุโสในเมืองเอเฟซัสว่า “ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังตัวท่านเองและฝูงแกะทั้งหมดที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้เป็นผู้ดูแล เพื่อจะได้เลี้ยงดูคริสตจักรของพระเจ้าที่พระองค์ทรงซื้อไว้ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง.”
2. เปาโลกล่าวว่า “ข้าพเจ้าทราบมาว่า เมื่อข้าพเจ้าจากไปฝูงสุนัขป่าที่ดุร้ายจะเข้ามาในท่ามกลางพวกท่านและจะไม่ละเว้นฝูงแกะเลย” (ข้อ 29); อัครทูตไม่ได้ใส่ใจชีวิตของตนเองเลย (ข้อ 24) แต่เขาเป็นห่วงอนาคตของคริสตจักรมาก ซึ่งคริสตจักรเป็นสิ่งล้ำค่าทั้งต่อเขาและต่อพระเจ้า.
3. เปาโลกล่าวไว้ในเอีบราย 13:20 ว่า “พระเจ้า...ผู้ทรงให้องค์พระเยซูเจ้าของเราได้เสด็จขึ้นมาจากท่ามกลางคนตาย คือพระองค์ ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงใหญ่ของฝูงแกะโดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่”:
 - (1) พันธสัญญาใหม่คือพันธสัญญาของพันธกรรมใหม่เพื่อจะได้มาซึ่งฝูงแกะ ซึ่งก็คือคริสตจักรที่จะนำมาซึ่งพระกายและสำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่; พันธสัญญาใหม่ของพระเจ้าคือจะทำให้กรุงเยรูซาเล็มใหม่สำเร็จสุดยอดโดยอาศัยการเลี้ยงดู.
 - (2) พระเจ้าทรงให้องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากท่ามกลางคนตาย ให้พระองค์กลายเป็นผู้เลี้ยงใหญ่ เพื่อจะทำให้กรุงเยรูซาเล็มใหม่สำเร็จสุดยอดตามพันธสัญญาใหม่ของพระเจ้า.

VI. จุดประสงค์และเป้าหมายหลักแห่งการปฏิบัติของอัครทูตที่ได้ผสมรวมกันกับการปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ คือการก่อสร้างพระกายของพระคริสต์ ซึ่งจะสำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เพื่อทำให้แผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้าสำเร็จสมบูรณ์ — เทียบ อฟ.3:2, 8-9; 1ปต.5:10.

VII. กระทั่งในบทเพลงไฟเราก็ได้กล่าวถึงเรื่องของการเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้า ซึ่งมีเพื่อจุดประสงค์หลักและการสำเร็จสุดยอดแห่งแผนการบริหารที่นิรันดร์ของพระเจ้า:

1. “โอ เธอผู้ที่จิตดิฉันรัก ขอบอกดิฉันว่า เธอเลี้ยงฝูงแกะ[เพื่อความอิมมอร์ทา]อยู่ที่ไหน ในเวลาเที่ยงวัน เธอให้มันนอน[เพื่อพักผ่อน]ที่ไหน?” — 1:7ก.
2. “จงเดินไปตามรอยเท้าของฝูงแกะ แล้วจงเลี้ยงลูกแกะของเธอไว้ที่ข้างกระโจมของผู้เลี้ยงเกิด” — ข้อ 8ข.
3. “ที่รักของดิฉันเป็นของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเข เขากำลังเลี้ยงฝูงแกะของเขาท่ามกลางหมู่ดอกกลิลี [ผู้แสวงหาของพระคริสต์ซึ่งดำเนินชีวิตที่พึ่งพิงพระเจ้าด้วยใจเดียว]” — 2:16.
4. “ตัวดิฉันเป็นของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขาเลี้ยงฝูงแกะอยู่ท่ามกลางหมู่ดอกกลิลี” — 6:3.

5.

VIII. การเลี้ยงดูผู้เชื่อทั้งหลายนั้นมีความสำคัญมากต่อการเติบโตในชีวิตของพวกเขา; เราต้องยึดแนวทางของการเลี้ยงดูในการประกาศกิตติคุณและทำให้คริสตจักรเฟื่องฟู:

1. เราควรจะอธิษฐานว่า “ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพเจ้าต้องการถูกทำให้เฟื่องฟู; ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ข้าพเจ้าต้องการเป็นผู้เลี้ยง; ข้าพเจ้าต้องการไปบ่อนเลี้ยงผู้คน, เลี้ยงดูผู้คน และรวบรวมผู้คนเข้าเป็นฝูงเดียว.”
2. ในโยฮันนที่ 10 และ 21 องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้ศัพท์สามคำเกี่ยวกับการเลี้ยงดู: “บ่อนเลี้ยง”, “เลี้ยงดู”, “ฝูง (flock)” (10:16; 21:15-16); คำว่า “ฝูง” อาจใช้เป็นคำกริยาก็ได้ (หมายความว่าทำให้แกะกลายเป็นฝูงเดียว).
3. คริสตจักรทั้งหลายต้องเรียนรู้ว่าจะกระทำให้กลายเป็นฝูงเดียวได้อย่างไร เพื่อพวกเขาจะสามารถผสมผสานเข้าด้วยกัน; เหล่าผู้อาวุโสและผู้ร่วมงานควรจะนำหน้าในการมีภาคปฏิบัติในเรื่องนี้.

IX. การบำรุงรักษาอย่างเป็นอินทรีย์ภาพของคัมภีร์ที่ปองคำคือการทำปฏิบัติฝ่ายสวรรค์ของพระคริสต์ที่คอยทะนุถนอมคริสตจักรทั้งหลายในสภาพมนุษย์ของพระองค์ และบำรุงเลี้ยงคริสตจักรทั้งหลายในสภาพพระเจ้าของพระองค์ เพื่อก่อกำเนิดผู้มิชชันนารีผ่านการเลี้ยงดูอย่างเป็นอินทรีย์ภาพของพระองค์ — วว.1:13; 2:7; ยช.10:11, 14; 1ปด.2:25; 5:4; ฮธ.13:20:

1. บุตรมนุษย์ทรงอยู่ในสภาพมนุษย์ของพระองค์, แถบทองคำเป็นเครื่องหมายถึงถึงสภาพพระเจ้าของพระองค์ และพระอูระเป็นเครื่องหมายของความรัก:
 - (1) พระคริสต์ทรงเคยคาดเอาไว้เพื่อเป็นการเพิ่มกำลังสำหรับการทำงานอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ (อชด.28:4; ดนอ.10:5) เพื่อจะก่อกำเนิดคริสตจักรทั้งหลาย แต่บัดนี้พระองค์ทรงคาดแถบนั้นไว้ที่พระอูระของพระองค์ เพื่อคอยดูแลคริสตจักรทั้งหลายที่พระองค์ได้ก่อกำเนิดขึ้นมานั้นโดยความรักของพระองค์ (วว.1:13).
 - (2) แถบทองคำเป็นเครื่องหมายถึงถึงสภาพพระเจ้าของพระคริสต์ซึ่งเป็นกำลังอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ส่วนพระอูระเป็นเครื่องหมายถึงถึงกำลังทองคำนี้ถูกนำไปใช้และถูกผลักดันโดยความรักและด้วยความรักของพระองค์เพื่อจะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรทั้งหลาย.
2. พระคริสต์ทรงดูแลคริสตจักรทั้งหลายในสภาพมนุษย์ของพระองค์ในฐานะบุตรมนุษย์เพื่อจะทะนุถนอมคริสตจักรเหล่านั้น — ข้อ 13ก:
 - (1) พระองค์ทรงตกแต่งดวงประทีปบนคัมภีร์ที่ปองคำ เพื่อให้ดวงประทีปเหล่านั้นอยู่ในสภาพที่ถูกต้องเหมาะสม โดยการทะนุถนอมเราเพื่อจะให้เรามีความสุข, เบิกบาน และสบาย — อชด.30:7; เทียบ บพส.42:5, 11:
 - ก. การสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทำให้เกิดบรรยากาศที่อ่อนโยนและอบอุ่นเพื่อจะทะนุถนอมทั้งตัวเรา โดยทำให้เราได้รับการพักผ่อน, ความสบาย, การเยียวยา, การชำระ และการหนุนใจ.
 - ข. เราสามารถรับสุขบรรยากาศที่ทะนุถนอมแห่งการสถิตอยู่ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ในคริสตจักร เพื่อให้เราต้อนรับการหล่อเลี้ยงแห่งชีวิตซึ่งจะบำรุงเลี้ยงเรา — อฟ.5:29; เทียบ 1ธช.4:6; อฟ.4:11.
 - (2) พระองค์ทรงตัดแต่งไส้ตะเกียงของคัมภีร์ที่ปองคำ โดยตัดทิ้งไปซึ่งทุกสิ่งที่อยู่ในด้านลบซึ่งขัดขวางการฉายส่องของเรา — อชด.25:38:
 - ก. ส่วนที่ไหม้เกรียมของไส้ตะเกียงเป็นเครื่องหมายถึงถึงส่วนที่ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของพระเจ้าและต้องถูกตัดทิ้งไป เช่น เนื้อหนังของเรา, มนุษย์ธรรมชาติของเรา, ตัวเองของเรา และสิ่งทรงสร้างเก่าของเรา.
 - ข. พระองค์ทรงตัดทิ้งไปซึ่งความแตกต่างซึ่งบังงในท่ามกลางคริสตจักรทั้งหลาย (ความผิด, ความขาดตกบกพร่อง, ความล้มเหลว และข้อบกพร่อง) เพื่อให้คริสตจักรทั้งหลายจะได้เหมือนกันในด้านธาตุแท้, ลักษณะที่ปรากฏ และการสำแดง — เทียบ 1กธ.1:10; 2กธ.12:18; ฟป.2:2.
3. พระคริสต์ทรงดูแลคริสตจักรทั้งหลายในสภาพพระเจ้าของพระองค์ด้วยความรักอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งมีเครื่องหมายถึงโดยแถบทองคำที่พระอูระ เพื่อจะบำรุงเลี้ยงคริสตจักรทั้งหลาย — วว.1:13ข:
 - (1) พระองค์ทรงบำรุงเลี้ยงเราด้วยพระองค์เองในฐานะพระคริสต์ผู้ครอบคลุมนสรรพสิ่งที่อยู่ในการปฏิบัติที่ครบบริบูรณ์ของ

พระองค์ซึ่งมีสามช่วงเวลา เพื่อเราจะได้เติบโตและสูงงอมในชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ จนกลายเป็นเหล่าผู้มิชชันของพระองค์ เพื่อจะทำให้แผนการบริหารที่นรินทร์ของพระองค์ได้สำเร็จลุล่วง.

(2) ในฐานะพระคริสต์ผู้ทรงดำเนินอยู่นั้น พระองค์จึงทรงทราบถึงสภาพการณ์ของแต่ละคริสตจักร และในฐานะพระวิญญาณแห่งการตรัสนั้น พระองค์ทรงตัดแต่งใส่ตะเกียงและทรงนำน้ำมันที่ใหม่สด ซึ่งก็คือการหล่อเลี้ยงแห่งพระวิญญาณนั้นมาเติมให้คัมภีร์ที่ป — 2:1, 7; เทียบ อชด.27:20-21; ซคย.4:6, 11-14.

(3) ถ้าจะมีส่วนร่วมในการเคลื่อนไหวของพระองค์และรับสุขการดูแลของพระองค์ เราก็ต้องอยู่ในคริสตจักรท้องถิ่นทั้งหลาย.

X. เราจะรับสุขพระองค์เป็นพระพรของเราทั้งในวันนี้และตลอดไปเป็นนิรันดร์โดยผ่านการเลี้ยงดูที่ดีเลิศของพระคริสต์ — ยชย.49:10; วว.7:9-17; ยช.6:35; 4:13-14; บพส.36:7-9; 91:1; ยชย.12:1-6; วว.22:1.

ตอนที่ 6

การเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้า

ข้อพระคัมภีร์: ยส.21:15-17; กจ.20:28; 1ปต.5:2, 4; อฟ.4:16

1. ในการฟื้นฟูขององค์พระผู้เป็นเจ้าในวันนี้มีความจำเป็นที่เร่ร่อนที่จะต้องมีการเลี้ยงดู.
2. การเลี้ยงดูคือการดูแลฟูงแคะอย่างครอบคลุมสรรพสิ่งและอ่อนโยน — ยส.21:15-17; กจ.20:28:
 1. การเลี้ยงดูซึ่งถึงการใส่ใจต่อความต้องการทุกอย่างของแคะ.
 2. แคะทุกตัวจำเป็นต้องได้รับการจัดเตรียมที่ดีพอและการดูแลที่ดีที่สุด.
3. พระคริสต์ทรงเป็นผู้เลี้ยงอันดี, เป็นผู้เลี้ยงใหญ่, เป็นหัวหน้าผู้เลี้ยง และเป็นผู้เลี้ยงแห่งจิตของเรา — ยส.10:9-17; ฮส.13:20-21; 1ปต.5:4; 2:25:
3. ในฐานะผู้เลี้ยงอันดี องค์พระเยซูเจ้าเสด็จมาเพื่อเราจะได้ชีวิตและจะได้ชีวิตนั้นครบบริบูรณ์ — ยส.10:10-11:
 - (1) พระองค์ทรงสละชีวิตฝ่ายจิต คือชีวิตมนุษย์ของพระองค์ มาสำเร็จการไถ่เพื่อแคะของพระองค์ เพื่อพวกเขาจะมีส่วนในชีวิตของพระองค์ ซึ่งก็คือชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ — ข้อ 11, 15, 17.
 - (2) พระองค์ทรงนำแคะของพระองค์ออกมาจากคอกเข้าสู่ตัวของพระองค์เองผู้เป็นทุ่งหญ้า เป็นสถานที่สำหรับการป้อนเลี้ยงซึ่งพวกเขาสามารถกินพระองค์ได้อย่างเสรีและได้รับการบำรุงเลี้ยงจากพระองค์ — ข้อ 9.
 - (3) องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรวบรวมผู้เชื่อชาวยิวกับผู้เชื่อชาวต่างชาติเข้าเป็นฝูงเดียว (คริสตจักร ซึ่งเป็นพระกายของพระคริสต์) ภายใต้การเลี้ยงดูของพระองค์ — ข้อ 16.
4. พระเจ้าทรงให้องค์พระเยซูคริสต์เจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากท่ามกลางคนตาย “คือพระองค์ซึ่งเป็นผู้เลี้ยงใหญ่ของฝูงแคะ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาในรันดร์” — ฮส.13:20:
 - (1) พันธสัญญาในรันดร์คือการทำให้กรุงเยรูซาเล็มใหม่สำเร็จสุดยอดโดยการเลี้ยงดู.
 - (2) พันธสัญญาในรันดร์คือพันธสัญญาที่อยู่ในพันธสัญญาใหม่ ในการที่จะได้มาซึ่งฝูงแคะ ซึ่งก็คือคริสตจักรที่จะนำมาซึ่งพระกายของพระคริสต์และสำเร็จสุดยอดเป็นกรุงเยรูซาเล็มใหม่.
5. ในฐานะหัวหน้าผู้เลี้ยง พระคริสต์ทรงเลี้ยงดูฝูงแคะของพระองค์ผ่านผู้อาวุโสของคริสตจักร — 1ปต.5:4:
 - (1) หากไม่มีการเลี้ยงดูของผู้อาวุโส คริสตจักรก็ไม่อาจถูกก่อสร้างขึ้นได้.
 - (2) การเลี้ยงดูของเหล่าผู้อาวุโสควรจะเป็นการเลี้ยงดูของพระคริสต์ที่กระทำผ่านพวกเขา.
6. ในฐานะผู้เลี้ยงแห่งจิตของเรา พระคริสต์ผู้เป็นพระวิญญาณทรงสอดส่องดูแลสภาพการณ์ทางภายในของเรา โดยใส่ใจต่อสถานการณ์ของตัวเราที่อยู่ภายใน — 2:25:
 - (1) พระองค์ทรงเลี้ยงดูเราโดยการใส่ใจต่อความผาสุกแห่งจิตของเรา และโดยการสอดส่องดูแลสภาพการณ์ของตัวตนทางภายในของเรา.
 - (2) เนื่องจากจิตของเราซับซ้อนมาก เราจึงจำเป็นต้องมีพระคริสต์ซึ่งเป็นพระวิญญาณผู้ประทานชีวิตที่อยู่ในวิญญาณของเรา มาเลี้ยงดูจิตของเรา เพื่อจะดูแลความคิด, อารมณ์ และความตั้งใจของเรา อีกทั้งปัญหา, ความต้องการ และบาดแผลต่างๆ ของเราด้วย.

II. ถ้าจะเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้า เราจำเป็นต้องเป็นหนึ่งในพระเจ้า, ถูกก่อรูปด้วยพระเจ้า, ดำเนินชีวิตพระเจ้า, สำแดงพระเจ้า, เป็นตัวแทนของพระเจ้า และทำการหล่อเลี้ยงด้วยพระเจ้า:

7. การเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้าเรียกร้องให้ต้องเราเป็นหนึ่งในพระเจ้าและถูกก่อรูปด้วยพระองค์ — ยส.14:20; 1กธ.6:17; อฟ.3:17ก; กช.3:10-11.
 1. มีเพียงผู้ที่ดำเนินชีวิตพระเจ้า จึงจะสามารถเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้าได้ — ฟป.1:21ก.
8. พระประสงค์ที่นรันดร์ของพระเจ้าคือการนำตัวของพระองค์เองมากระทำเข้าสู่เราเพื่อเป็นชีวิตของเรา เพื่อเราจะสำแดงพระองค์ — ยนช.1:26; อฟ.1:11; 3:11; 2ทธ.1:9.

2. ในฐานะผู้ที่เลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้า เราต้องเป็นตัวแทนของพระเจ้าและมีการใช้งานในฐานะที่เป็นผู้ปฏิบัติการแทนพระเจ้า — 2กธ.1:3-4, 12, 15-16; 2:10; 10:11; 11:2.
9. การเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้านี้คือการนำพระเจ้าไปหล่อเลี้ยงแก่ผู้อื่น:
 - (1) เราสามารถนำพระเจ้าไปหล่อเลี้ยงแก่ผู้อื่นได้มากเท่าไรขึ้นอยู่กับสิ่งที่เราถูกพระเจ้าทำให้แตกหักเพื่อการไหลออกของชีวิต — 4:10-12, 16; ฮธ.4:12.
 - (2) ถ้าเราอยากนำพระเจ้าไปหล่อเลี้ยงซึ่งกันและกัน เราก็ต้องกล่าวถ้อยคำแห่งพระคุณ, หลักความจริง, วิญญาณ และชีวิต โดยนำเอาพระเจ้าที่ผ่านขั้นตอนซึ่งได้ถูกกระทำเข้าสู่ตัวเราไปหล่อเลี้ยงแก่ผู้อื่น — อฟ.3:16-17ก; 4:25, 29; ยส.6:63.

III. เปโตรกำชับเหล่าผู้อาวุโสให้เลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าตามอย่างพระเจ้า — 1ปต.5:2:

10. ตามอย่างพระเจ้า หมายความว่าเราต้องดำเนินชีวิตพระเจ้า.
11. เมื่อเราเป็นหนึ่งในพระเจ้า เราก็จะกลายเป็นพระเจ้า และในขณะที่เราเลี้ยงดูผู้อื่น เราก็คือพระเจ้า.
 1. การเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้าคือการเลี้ยงดูตามพระนิสัย, ความปรารถนา, หนทาง และสง่าราศีของพระเจ้า ไม่ใช่ตามความรักชอบ, รสนิยม, จุดประสงค์ และสันดานของเรา.
 2. การเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้าคือการเลี้ยงดูตามสิ่งที่พระเจ้าทรงเป็นในคุณลักษณะของพระองค์.
 13. ในการที่จะเลี้ยงดูตามอย่างพระเจ้าได้นั้น เราจำเป็นต้องกลายเป็นพระเจ้าในชีวิต, นิสัย, การสำแดง และการใช้งาน:
 - (1) เราจำเป็นต้องได้รับการเติมเต็มจนเต็มล้นด้วยชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ โดยรับสุขพระเจ้าตรีเอกภาพในฐานะที่เป็นต้นน้ำ, น้ำพุ และแม่น้ำ เพื่อจะกลายเป็นการสรุปรวมของชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์ กระทั่งกลายเป็นชีวิตอันศักดิ์สิทธิ์เอง — ยส.4:14; กซ.3:4.
 - (2) เราจำเป็นต้องกลายเป็นพระเจ้าในคุณลักษณะแห่งความรัก, ความสว่าง, ความชอบธรรม และการแยกบริสุทธิของพระองค์.
 - (3) เราจำเป็นต้องกลายเป็นผลึกภักดีถอดแบบของพระคริสต์ เป็นการสำแดงของพระเจ้า เพื่อในการเลี้ยงดูของเรา เราจะสำแดงพระเจ้า ไม่ใช่สำแดงตัวเองกับสันดานและความแปลกประหลาดของเราเอง.
 - (4) เราจำเป็นต้องกลายเป็นพระเจ้าในด้านการใช้งานของพระองค์ซึ่งก็คือการใช้งานมาเลี้ยงดูฝูงแกะของพระเจ้าตามสิ่งที่พระองค์ทรงเป็นและตามเป้าหมายในแผนการบริหารของพระองค์.

II. การเลี้ยงดูที่ก่อสร้างพระกายของพระคริสต์คือการเลี้ยงดูซึ่งกันและกัน — 1กธ.12:23-26:

1. เราทุกคนจำเป็นต้องอยู่ภายใต้การเลี้ยงดูทางอินทรีภาพของพระคริสต์และเป็นหนึ่งกับพระองค์ในการเลี้ยงดูผู้อื่น — ยส.21:15-17.
2. ไม่ว่าผู้เชื่อจะเติบโตในชีวิตถึงระดับไหน พวกเขาทุกคนล้วนจำเป็นต้องได้รับการเลี้ยงดูทั้งสิ้น.
3. เราทุกคนต่างก็มีข้อบกพร่องและข้อด้อย และจำเป็นต้องให้ผู้อื่นมาเลี้ยงดูเรา.
4. เราเป็นทั้งแกะและผู้เลี้ยงที่เลี้ยงดูและรับการเลี้ยงดูซึ่งกันและกัน.
5. พระกายจะก่อสร้างตนเองขึ้นในความรัก โดยการเลี้ยงดูซึ่งกันและกันนี้ — อฟ.4:16.